

DECIZIE nr. 4008/23.08.2018

privind soluționarea contestației formulată de DI. X înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara sub TMR_DGR nr...../23.05.2018

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara a fost sesizată de către Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Arad cu adresa nr. ARG_AIF/14.05.2018, înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara sub TMR_DGR nr...../23.05.2018 asupra contestației formulate de

DI. X
CNP cu domiciliul fiscal
în Timișoara,
în calitate de reprezentant al
BIROULUI INDIVIDUAL NOTARIAL X
CF
cu sediul profesional în Arad

înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Arad sub nr. ARG_AIF/10.05.2018 și la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara sub TMR_DGR nr...../23.05.2018.

Petentul X în calitate de reprezentant al Biroului Notarial X a formulat contestație împotriva Deciziilor de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../19.03.2018, nr...../19.03.2018, nr. /19.03.2018, nr...../19.03.2018 și a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. /19.03.2018 emisă de A.J.F.P Arad – Activitatea de Inspecție fiscală în baza Raportului de inspecție fiscală nr...../19.03.2018

Suma totală contestată este în cuantum de xxxxxxxx lei și este compusă din :

- pentru anul 2012 - suma de xxxxxxxx lei reprezentând impozit pe venit stabilit suplimentar prin Decizia de impunere nr. /19.03.2018

- pentru anul 2013 - suma de **xxxxxxx lei** reprezentând impozit pe venit stabilit suplimentar prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018
- pentru anul 2014 - suma de **xxxxxxxlei** reprezentând impozit pe venit stabilit suplimentar prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018
- pentru anul 2015 - suma de **xxxxxx lei** reprezentând impozit pe venit stabilit suplimentar prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018
- pentru perioada 01.01.2012 – 31.03.2017 - suma de **xxxxxxlei** reprezentând taxa pe valoarea adăugata stabilita suplimentar prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018

Contestația a fost formulata si semnată de Dl. X, în calitate de reprezentant legal al Biroului Individual Notarial X, așa după cum prevede art. 269 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

În raport de data comunicării Deciziilor de impunere contestate, emise de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul A.J.F.P. Arad, respectiv data de 26.02.2018, contestația a fost depusă în termenul de 45 de zile de la data comunicării deciziilor contestate prevăzut de art. 270 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Fiind îndeplinită procedura de formă, s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației:

I. Prin contestația formulată petentul contesta deciziile de impunere emise în baza raportului de inspecție fiscală nr.1494/19.03.2018 prezentând următoarele argumente aferente fiecărui an în curs:

I. Pentru anul fiscal 2012

Potentul contesta in întregime decizia de impunere prin care s-a stabilit suplimentar în sarcina sa un impozit pe venit de plata în suma de xxxxx lei și un TVA suplimentar de plată în sumă de xxxxxxxx lei, invocând pentru acest an împlinirea termenului de prescripție de 5 (cinci) ani, astfel că nu i se mai puteau stabili și impune obligații fiscale pentru acest an, în acest caz decizia de impunere fiind lovită de nulitate absolută.

II. Pentru anul fiscal 2013

Contestă diferența de venit net anual stabilită conform Deciziei de impunere nr...../19.03.2017 în suma de xxxxxxlei considerată de către organele de inspecție fiscală ca nedeductibilă, pe motiv că aceasta reprezintă cheltuieli cu lucrările de reparații efectuate în regim propriu fără a fi incluse costul manoperei care cuprinde:

1. suma de xxxxxxx lei reprezentând materialele de construcții furnizate de P SRL

2. suma de xxxxxxxx lei reprezentând materialele de construcții furnizate de H SRL, materiale care, petentul susține că, se regăsesc la

sediul Biroului putând fi identificate ușor, fiind cheltuieli efectuate pentru dotarea biroului notarial în vederea obținerii de venituri.

3. suma de xxxxxxlei reprezentând servicii telefonice și cartele reîncărcabile achiziționate de la CD SRL, GA SRL și P SRL, în legătura cu care petentul susține utilizarea acestora strict pentru internet, trafic de date în vederea transmiterii în regim de urgență a unui volum foarte mare de acte către traducători în scopul traducerii și legalizării de acte pentru autoturisme care mai apoi au fost preluate și trimise pe e-mail, aspect care, în opinia sa, este menit să justifice folosirea acestora de către cei 7(șapte) angajați. Petentul arată că, în perioada folosirii acestor cartele reîncărcabile venitul unei singure luni era de xxxxxx lei (august 2013), motiv pentru care solicită considerarea ca deductibile la calculul impozitului pe venit a sumelor considerate nedeductibile, pentru anul 2013.

III. Pentru anul fiscal 2014

Contestă diferența de venit net anual impozabil stabilită conform Deciziei de impunere nr...../19.03.2017 în suma de xxxxxx lei precum și TVA aferent acestuia în sumă de xxxxxx lei considerată de către organele de inspecție fiscală ca nedeductibilă, considerând că aceste cheltuieli sunt deductibile la calculul impozitului pe venit pe motiv că acestea reprezintă cheltuieli constând în corpuri de iluminat, materiale electrice și consumabile (becuri economice) ce au fost achiziționate pentru înlocuirea corpurilor clasice cu unele moderne conform amenajărilor inclusiv înlocuirea la un număr de 28 de corpuri a becurilor neeconomice cu becuri economice.

IV. Pentru anul fiscal 2015

Contestă diferența de venit net anual impozabil stabilită conform Deciziei de impunere nr./19.03.2017 în suma de xxxxx lei considerată de către organele de inspecție fiscală ca nedeductibilă, considerând că aceste cheltuieli sunt deductibile la calculul impozitului pe venit întrucât au fost achiziționate de la aceeași societate H SRL cu care petentul a avut o colaborare bună în sensul că marfa de calitate a fost livrată în timp util și cu o reducere substanțială, aspect care, în opinia petentului este de natura a determina considerarea acestei cheltuieli ca deductibile și legale.

Pentru toate aspectele prezentate în cuprinsul contestației petentul consideră că îndeplinește cerințele legale pentru a-i fi luate în considerare în soluționarea favorabilă a cauzei.

II. Organele de control din cadrul AJFP Arad au efectuat inspecția fiscală la Dl. X, pentru perioada 01.01.2012 – 31.12.2015 în ceea ce privește impozitul pe venit și activitatea BIROULUI INDIVIDUAL NOTARIAL X în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată pentru perioada 01.01.2012 – 31.03.2017, care s-a finalizat prin încheierea Raportului de

inspecție fiscală nr./19.03.2018, ce a stat la baza emiterii unui număr de cinci decizii de impunere.

Organele de inspecție fiscală au majorat baza impozabilă cu cheltuielile considerate nedeductibile fiscal de natura materialelor de construcții furnizate de H SRL și P SRL, a lucrărilor de reparații și amenajări imobil, cartele telefonice reîncărcabile, bunuri și servicii pentru care nu a putut fi stabilită destinația utilizării lor și ca acestea sunt aferente realizării veniturilor impozabile în conformitate cu art. 48 din Codul fiscal și Ordinul MFP nr.1040/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu modificările și completările ulterioare, stabilind suplimentar, pentru anii 2012, 2013, 2014 și 2015 diferențele de impozit pe venit de plată, după cum urmează:

Pentru anul 2012:

- xxxxxxx lei - diferența de impozit pe venit (în plus) prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../19.03.2018;

Pentru anul 2013:

- xxxxxxx lei - diferența de impozit pe venit (în plus) prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../19.03.2018;

Pentru anul 2014:

- xxxxxxx lei - diferența de impozit pe venit (în plus) prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../19.03.2018;

Pentru anul 2015:

- xxxxxxx lei - diferența de impozit pe venit (în plus) prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../19.03.2018;

Pentru taxa pe valoarea adăugată organele de inspecție au stabilit o taxă pe valoarea adăugată suplimentară în sumă totală de xxxxxx lei prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr./19.03.2018 pentru perioada 01.01.2012 – 31.03.2017.

În raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziilor de impunere contestate sunt arătate motivele de fapt și de drept ce au stat la

baza impunerii suplimentare atât în ceea ce privește impozitul pe venit cât și taxa pe valoarea adăugată.

III. Biroul Individual Notarial X are sediul profesional în Arad, S..... CF RO și are ca obiect de activitate „Servicii notariale”.

IV. Față de constatările organelor fiscale, susținerile petentului, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente la dosarul cauzei se rețin următoarele:

În ceea ce privește contestația formulată împotriva Raportului de inspecție fiscală nr...../19.03.2018, se reține că raportul de inspecție fiscală reprezintă un act premergător, rezultatele inspecției fiscale, respectiv constatările inspecției din punct de vedere factual și legal consemnate în raport fiind valorificate prin emiterea deciziei de impunere, care constituie titlu de creanță și care este actul administrativ fiscal susceptibil să fie contestat în cauză, în conformitate cu prevederile 131 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, potrivit cărora:

„ART. 131

Rezultatul inspecției fiscale

(1) *Rezultatul inspecției fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere factual și legal și consecințele lor fiscale.*

(2) *Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspecției fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au făcut obiectul verificării. (...)*

(4) *Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:*

a) *deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;”* coroborat cu prevederile art. 93 alin.(1) și alin. (2) din același act normativ, care stipulează:

„ART. 93

Sfera și actele de stabilire a creanțelor fiscale

(1) *Stabilirea creanțelor fiscale reprezintă activitatea de determinare a materiei impozabile, de calculare a bazei de impozitare și a creanțelor fiscale.*

(2) *Creanțele fiscale se stabilesc astfel:*

a) *prin declarație de impunere, în condițiile art. 95 alin. (4) și art. 102 alin. (2);*

b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține faptul că raportul de inspecție fiscală este un act premergător emiterii titlului de creanță și nu reprezintă act administrativ fiscal, conform Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, susceptibil de a fi contestat în situația în care obiectul contestației îl reprezintă Deciziile de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr. /19.03.2018, nr. /19.03.2018, nr. /19.03.2018, nr. /19.03.2018 și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. /19.03.2018.

Referitor la excepția de fond invocată de petent privind prescripția dreptului organelor fiscale de a stabili obligații fiscale pentru anul 2012, se rețin următoarele:

Potrivit art.347 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

(2) Cauzele de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție se supun legii în vigoare la data la care acestea au intervenit”.

Având în vedere aceste dispoziții legale și ținând cont că petentul invocă prescripția dreptului organelor de inspecție de a stabili obligații fiscale aferente anului 2012, sunt aplicabile dispozițiile OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În fapt, din raportul de inspecție fiscală nr. /19.03.2018 rezultă că Dl. X a fost supus inspecției fiscale, pentru perioada 01.01.2012 – 31.03.2017, în baza Delegării de competență nr. /08.05.2017 pentru verificarea impozitului pe venit aferent perioadei 2012 - 2015 și a Ordinului de serviciu nr. din 20.12.2017.

Astfel, în baza Delegării de competență nr. /08.05.2017, a Avizului de inspecție fiscală nr. /31.05.2017 și a Ordinului de serviciu nr. din 20.12.2017, perioada supusa inspecției fiscale a fost pentru:

- taxa pe valoarea adăugată 01.01.2012 – 31.03.2017;
- impozit pe venit 01.01.2012 – 31.12.2015.

În baza constatărilor din raportul de inspecție fiscală nr...../19.03.2018, a fost emisă Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr./19.03.2018 și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr./19.03.2018 prin care s-au stabilit următoarele obligații fiscale în sarcina **D-lui X/Biroului Individual Notarial X, pentru anul 2012, astfel :**

- xxxxxx lei impozit pe venit prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018;

- xxxxxx lei taxa pe valoarea adăugată prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018;

Prin contestația formulată petentul susține că a intervenit prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații pentru anul 2012, deoarece deciziile de impunere au fost emise la data de 19 martie 2018, motiv pentru care susține că deciziile de impunere sunt lovite de nulitate absolută.

În drept, potrivit prevederilor art. 22, art. 23, art.91 alin.(1) și alin.(2) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

“Art. 22. – Prin obligații fiscale, în sensul prezentului cod, se înțelege:

a) obligația de a declara bunurile și veniturile impozabile sau, după caz, impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

b) obligația de a calcula și de a înregistra în evidențele contabile și fiscale impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

c) obligația de a plăti la termenele legale impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

d) obligația de a plăti dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, aferente impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat, denumite obligații de plată accesorii;

e) obligația de a calcula, de a reține și de a înregistra în evidențele contabile și de plată, la termenele legale, impozitele și contribuțiile care se realizează prin stopaj la sursă;

f) orice alte obligații care revin contribuabililor, persoane fizice sau juridice, în aplicarea legilor fiscale”.

“Art. 23. – (1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată”.

“Art. 91. – (1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă”.

Totodată, potrivit art. 16 și art. 44 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“Art. 16. – (1) Anul fiscal este anul calendaristic.

(2) Când un contribuabil se înființează sau încetează să mai existe în cursul unui an fiscal, perioada impozabilă este perioada din anul calendaristic pentru care contribuabilul a existat”.

“Art. 44. - (1) Perioada impozabilă este anul fiscal care corespunde anului calendaristic.”

Potrivit dispozițiilor legale anterior citate, prescripția dreptului organelor fiscale de a stabili obligații fiscale începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, respectiv de la data de 1 ianuarie a anului următor momentului în care **s-a constituit baza de impunere a obligației fiscale, moment care determină și nașterea dreptului organului fiscal de a stabili, determina și pretinde plata obligației fiscale respective.**

Astfel, din interpretarea sistematică a art. 21 și art. 23 din Codul de procedură fiscală rezultă că **momentul constituirii bazei de impunere este momentul în care expiră termenul până la care contribuabilul trebuie să declare baza impozabilă și obligația fiscală aferentă** (pentru obligațiile fiscale stabilite prin autoimpunere) întrucât numai din acest moment organul fiscal are dreptul să verifice obligațiile fiscale stabilite de contribuabilul însuși prin declarație, să stabilească eventuale diferențe și să le perceapă. Numai din momentul expirării termenului de depunere a declarației **organele fiscale ar fi putut pretinde contribuabililor declararea și plata impozitului, în situația în care aceștia nu-si**

respectau obligația legală de a declara și plăti impozitul respectiv sau ar fi putut iniția inspecția fiscală pentru îndeplinirea obiectului specific de activitate al inspecției reglementat expres de art. 94 alin. (1) din Codul de procedura fiscală, de verificare a "legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor de către contribuabili, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impunere, stabilirea diferențelor obligațiilor de plată și a accesoriilor aferente acestora".

În concret, în cazul impozitului pe venit baza de impunere se constituie în momentul în care contribuabilul o declară prin declarația privind venitul realizat, având în vedere prevederile art. 83 din Codul fiscal conform cărora:

"Art. 83. - (1) Contribuabilii care realizează, individual sau într-o formă de asociere, venituri din activități independente, venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din activități agricole determinate în sistem real au obligația de a depune o declarație privind venitul realizat la organul fiscal competent, pentru fiecare an fiscal, până la data de 15 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului. Declarația privind venitul realizat se completează pentru fiecare sursă și categorie de venit. Pentru veniturile realizate într-o formă de asociere, venitul declarat va fi venitul net/pierdere distribuită din asociere."

Având în vedere dispozițiile art. 83 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează ca termenul de depunere a declarației privind venitul realizat la organul fiscal competent pe anul 2012 este 15 mai a anului următor celui de realizare a veniturilor, coroborate cu prevederile art. 23 și art. 91 din Codul de procedura fiscală, republicat, rezultă ca data la care se stabilește baza de impunere pentru impozitul anual datorat pentru anul 2012, respectiv, data la care se naște baza de impunere, este data de 15.05.2013, iar termenul de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili în sarcina domnului X impozitul pe venit pentru anul 2012, curge de la data de **01.01.2014**.

Reiese, așadar, că în cazul impozitului pe venit aferent anului fiscal 2012, pentru care declarația privind venitul realizat trebuia depusă până la termenul prevăzut, respectiv până la data de 15 mai 2013 conform art. 83 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, termenul de prescripție începe să curgă de la data de 1 ianuarie 2014 și se împlinește la data de **31 decembrie 2018**.

În condițiile în care inspecția fiscală a început la data de **20.12.2017**, așa cum s-a consemnat în raportul de inspecție fiscală, această data fiind înscrisă în Registrul Unic de Control la poziția 3, rezultă că organele de

inspecție fiscală au stabilit prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr...../19.03.2018, obligația fiscală reprezentând impozitul pe venit aferent anului fiscal 2012 în cadrul termenului legal de prescripție.

În acest sens s-a pronunțat și Direcția Generală Juridică din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală care a concluzionat:

*” În considerarea dispozițiilor art. 23 coroborat cu art. 91 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură fiscală și având în vedere că în cazul impozitului datorat pentru veniturile realizate de persoanele fizice (...), **baza de impunere este stabilită în anul următor celui de realizare, prin declararea veniturilor de către persoanele fizice, fiind în prezenta unui impozit anual, considerăm că termenul de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili impozitul anual datorat(...) este cel reglementat de dispozițiile Codului de procedură fiscală, în cuprinsul art. 91 (...).**”*

Totodată, în cazul taxei pe valoarea adăugată, **baza de impunere se constituie în momentul în care contribuabilul o determină și o declară prin decontul de taxă** în care sunt evidențiate operațiunile exigibile în perioada pentru care s-a depus decontul având în vedere definiția exigibilității TVA de la art. 134 alin. (2) din Codul fiscal conform căreia exigibilitatea reprezintă data la care organele fiscale devin îndreptățite, în baza legii, să solicite plata TVA.

Din coroborarea dispozițiilor legale suscitată, reiese că termenul de prescripție al dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, termen care începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

Cu privire la TVA se rețin și prevederile art. 134, art. 156¹ și art. 156² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

*”Art. 134. - (2) **Exigibilitatea taxei reprezintă data la care autoritatea fiscală devine îndreptățită, în baza legii, să solicite plata de către persoanele obligate la plata taxei, chiar dacă plata acestei taxe poate fi amânată**”.*

”Art. 156¹. - (1) Perioada fiscală este luna calendaristică”.

*”Art. 156². - (1) **Persoanele înregistrate conform art. 153 trebuie să depună la organele fiscale competente, pentru fiecare perioadă fiscală, un decont de taxă, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se încheie perioada fiscală respectivă.***

(2) Decontul de taxă întocmit de persoanele înregistrate conform art. 153 va cuprinde suma taxei deductibile pentru care ia naștere dreptul de deducere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei pentru care se exercită dreptul de deducere, în condițiile prevăzute la art. 147¹

alin. (2), suma taxei colectate a cărei exigibilitate ia naștere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei colectate care nu a fost înscrisă în decontul perioadei fiscale în care a luat naștere exigibilitatea taxei, precum și alte informații prevăzute în modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice”.

Față de cele consemnate de organele de inspecție fiscală în raportul de inspecție fiscală, și având în vedere că perioada supusă inspecției fiscale în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată este 01.01.2012 – 31.03.2017 rezultă că pentru TVA aferentă lunii aprilie 2012 baza impozabilă s-a constituit la momentul expirării termenului de depunere a decontului, respectiv în data de 25.05.2012 și termenul de prescripție a început să curgă începând cu data de 1 ianuarie a anului următor, respectiv din data de 1 ianuarie 2013 urmând a se împlini la data de **31 decembrie 2017**.

Inspecția fiscală a început la data de **20.12.2017**, așa cum s-a consemnat în raportul de inspecție fiscală, această data fiind înscrisă în Registrul Unic de Control la poziția

Pe cale de consecință, rezultă că, față de data începerii inspecției fiscale – **20.12.2017** – dreptul organelor de inspecție fiscală de a verifica și de a stabili diferențe de TVA pentru anul 2012 nu era prescris, inspecția începând înainte de împlinirea termenului de prescripție fiscală.

Având în vedere cele mai sus analizate, nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a cauzei argumentul petentului privind prescripția dreptului organelor fiscale de a stabili obligații fiscale suplimentare reprezentând impozit pe venit pentru anul 2012 în sumă de xxxxx lei prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018 și TVA pentru anul 2012 în sumă de xxxxxx lei prin Decizia de impunere nr...../19.03.2018 și pe cale de consecință nici argumentul petentului privind nulitatea absolută a acestora determinat de împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale pentru anul 2012.

Referitor la capetele de cerere privind obligațiile fiscale de natura impozitului pe venit aferent anilor 2012, 2013, 2014, și 2015, stabilite în sarcina petentului prin Deciziile de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../31.10.2017, nr...../31.10.2017, nr./31.10.2017, nr./31.10.2017, nr./31.10.2017, precum și obligația fiscală de natura taxei pe valoarea adăugată în sumă totală de xxxxxx lei stabilită în sarcina Biroului Individual Notarial X prin Decizia de impunere privind

obligățiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. /19.03.2018, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Timișoara este dacă aceasta se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, în condițiile în care Dl. X în calitate de reprezentant al Biroului Notarial X nu prezintă în legătură cu aceste capete de cerere motivele de drept pe care își întemeiază contestația și nu depune niciun document care să infirme constatările organelor de inspecție fiscală cu privire la starea de fapt constatată.

În fapt, Deciziile de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr. /19.03.2018, nr. /19.03.2018, nr. /19.03.2018, nr. /19.03.2018 și Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. /19.03.2018, AJFP Arad a stabilit pentru perioada 2012 – 2015 diferențe de impozit pe venit suplimentar în sumă totală de xxxxx lei, după cum urmează :

Pentru anul 2012:

- xxxxxxxx lei - diferența de impozit pe venit (in plus) prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr. /19.03.2018 ;

Pentru anul 2013:

- xxxxxx lei - diferența de impozit pe venit (in plus) prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr. /19.03.2018;

Pentru anul 2014:

- xxxxxx lei - diferența de impozit pe venit (in plus) prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr. /19.03.2018;

Pentru anul 2015

- xxxxxx lei - diferența de impozit pe venit (in minus) prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr. /19.03.2018;

Pentru taxa pe valoarea adăugată organele de inspecție au stabilit, pentru perioada 01.01.2012 – 31.03.2017, taxa pe valoarea adăugată suplimentară în sumă totală de xxxxxx lei prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr...../19.03.2018,

Deși, petentul indică în cuprinsul contestației formulate anumite cheltuieli neadmise la deducere, pentru care susține că are drept de deducere, formulând argumente privind natura cheltuielilor și dreptul său de deducere, nu depune niciun document și nu invocă niciun temei legal în susținerea propriei cauze prin care să infirme constatările organelor fiscale în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată și impozitul pe venit suplimentar stabilit în sarcina sa prin deciziile de impunere contestate.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 269 alin. 1 lit. c) și d) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care precizează:

„ART. 269

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

(...)

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;”

coroborat cu prevederile pct. 11.1 lit. b) din Ordinul nr. 3.741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca:(...)

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației;”

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că în contestație petentul trebuie să precizeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Incidente speței sunt și prevederile art.276 alin.(1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează: *„(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”*

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfințit de art.249 și art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 249

Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

Art. 250

Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”.

precum și de art.73 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„ART. 73

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatarului. Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac.

În cazul exercitării dreptului conferit de legiuitor prin dispozițiile Titlului VIII Cod procedură fiscală, contestația se formulează în scris și va cuprinde, pe lângă alte elemente necesare, motivele de fapt și de drept pentru care petentul înțelege să conteste actul administrativ fiscal, precum și dovezile pe care se întemeiază.

În situația în care această cerință nu este îndeplinită, organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv. Astfel, analiza contestației se face în raport cu susținerile părților,

cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.

Arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se sprijină fiecare capăt de cerere din cuprinsul contestației, contribuie la determinarea cadrului în care se va desfășura întreaga activitate de soluționare a contestației. Determinarea elementelor menționate este importantă pentru ca organul de soluționare să aibă posibilitatea de a cunoaște toate împrejurările relevante pe care se sprijină pretențiile deduse judecării.

Indicarea motivelor de fapt constă într-o prezentare sintetică, clară și precisă a acelor împrejurări factice care constituie izvorul material al pretențiilor deduse judecării.

Motivarea trebuie să fie, în același timp, suficientă pentru ca organul de soluționare să cunoască toate împrejurările de fapt pe care se întemeiază pretențiile petentei.

Motivele de drept trebuie să se concretizeze în temeiul juridic pe care se sprijină cererea petentei, în sensul că petentul trebuie să indice acele elemente din care să se poată desprinde care este fundamentul juridic al pretențiilor deduse judecării.

Așadar, motivele de fapt și de drept constituie cauza pentru care a fost formulată contestația, adică situația de fapt calificată juridic.

Concluzionând cele prezentate, în lipsa indicării în contestație a motivelor drept pe care se sprijină contestația și a dovezilor pe care se întemeiază aceasta, organul de soluționare nu are posibilitatea de a cunoaște toate împrejurările relevante care au determinat petenta să formuleze contestația, pentru a putea emite o soluție bazată pe analiza fondului cauzei, astfel că în speță urmează a se pronunța o soluție de respingere a contestației ca nemotivată.

Având în vedere considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr.3250/18.06.2010, se reține că *“motivarea contestației în procedura administrativă se poate face, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se putea formula și contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată”*.

Pe cale de consecință, cu privire la impozitul pe venit, contestat aferent anilor 2012, 2013, 2014 și 2015, precum și cu privire la taxa pe valoarea adăugată aferenta perioadei 01.01.2012 – 31.03.2017 contestată având în vedere faptul că petentul nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept, prin care să infirme constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată, se va respinge contestația ca nemotivată pentru acest capăt de cerere, în temeiul art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și

completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1 lit. b) OPANAF nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

În ceea ce privește diferențele de impozit pe venit și TVA stabilite de organele de inspecție fiscală, acestea au rezultat urmare stabilirii de diferențe de venit și a reconsiderării unor cheltuieli deductibile înregistrate în contabilitate/declaratate de contribuabil, ca fiind cheltuieli nedeductibile precum și respingerea dreptului de deducere a TVA după cum urmează:

- achiziții materiale de construcții pentru care, din constatările efectuate la fața locului, organele de inspecție fiscală nu au putut identifica destinația lor neexistând o justificare concretă a utilizării lor în scopul activității impozabile a petentului
- lucrări de reparații și amenajări imobil pentru care nu s-au prezentat situații și devize de lucrări și reparații
- cartele telefonice reîncărcabile achiziționate de la CD SRL, G SRL și P SRL pentru care nu s-a putut identifica destinația acestora neexistând dovezi de natura mijloacelor de probă reglementate de Codul de procedură fiscală care să demonstreze utilizarea a acestora în scopul activității impozabile a petentului.
- corpuri de iluminat și materiale electrice pentru care, organele de inspecție fiscală nu au putut identifica destinația acestora neexistând dovezi de natura mijloacelor de probă reglementate de Codul de procedură fiscală care să demonstreze utilizarea a acestora în scopul activității impozabile a petentului.

În drept, conform art. 48 din Legea nr. 571/2013 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“Art. 48 (1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50. (...)

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

c) să respecte regulile privind amortizarea, prevăzute în titlul II, după caz;

(...)”

(5) Următoarele cheltuieli sunt deductibile limitat: (...)

(7) Nu sunt cheltuieli deductibile:

a) sumele sau bunurile utilizate de contribuabil pentru uzul personal sau al familiei sale.”

coroborat cu pct. 37 din HG nr. 44/2004 privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal

“37. Din venitul brut realizat se admit la deducere numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, astfel cum rezultă din evidențele contabile conduse de contribuabili, cu respectarea prevederilor art. 48 alin. (4)-(7) din Codul fiscal.

Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile efectuate în scopul realizării veniturilor pentru a putea fi deduse sunt:

a) să fie efectuate în interesul direct al activității;

b) să corespundă unor cheltuieli efective și să fie justificate cu documente;

c) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.”

Având în vedere dispozițiile legale sus-citate, rezulta ca, în cazul persoanelor fizice care obțin venituri din activități independente, sunt deductibile numai acele cheltuieli care îndeplinesc **cumulativ** următoarele condiții: sunt efectuate în interesul direct al activității impozabile și nu în interes personal, sunt înregistrate corect în evidența contabilă în partida simplă și sunt justificate cu documente corecte întocmite, nefiind permisă deducerea cheltuielilor efectuate pentru uzul personal al contribuabilului și al familiei sale.

În materia taxei pe valoarea adăugată sunt aplicabile prevederile art.145 alin.(2) lit. a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în forma aplicabilă în perioada supusă verificării:

„(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”

Astfel, potrivit acestor prevederi legale se reține faptul că o persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, se reține că în vederea justificării sumelor reprezentând materiale de construcții lucrări de reparații și amenajări imobil, corpuri de iluminat și materiale electrice cu care petentul, în toată perioada verificată, a influențat baza impozabilă a impozitului pe venit și și-a exercitat dreptul de deducere a TVA aferentă,

petentul nu a prezentat la dosarul contestației documente și argumente legale, dovezi sau înscrisuri de natura mijloacelor de probă reglementate de Codul de procedura fiscală, fata de cele prezentate la data controlului, in susținerea aspectelor contestate.

Prin urmare, susținerile petentului potrivit cărora a efectuat lucrări de reparații și investiții în regie proprie (regie proprie cu ajutorul rudelor), fără a fi incluse costul manoperei, în vederea amenajării unui sediu - birou notarial - adecvat cu o prestață deosebită, cu un confort și impact pentru clientela, nu pot fi reținute în soluționarea favorabila a cauzei, în lipsa prezentării de către acesta a unor documente justificative de natura mijloacelor de probă care să justifice consumurile de materiale, în condițiile în care petentul trebuia sa justifice efectuarea de lucrări de construcții in regie proprie cu personal specializat in lucrări de construcții spre exemplu faianțari pentru montat gresie faianța; instalatori pentru montat instalații sanitare; zugravi, electricieni, etc., în condițiile în care din consultarea bazei de date ANAF a rezultat că, locul de desfășurare a activității Biroului Notarial X este în Arad deținut în baza contractului de închiriere din data de 01.08.2014 înregistrat la organele fiscale sub nr..... din 08.2014, iar petentul nu a prezentat:

- devize de reparații întocmite de persoane specializate in construcții din care sa rezulte măsurători pentru consumul in detaliu al materialelor / bunurilor si/sau care sa aibă anexate bonuri de consum, care stau la baza dării in consum a acestora, inclusiv înregistrarea cheltuielilor ocazionate cu materialele de construcții si

- documente din care sa rezulte ca au fost efectuate lucrări in regie proprie la locul de desfășurare a activității Biroului Notarial X din Arad deținut în baza unui contract de închiriere.

De asemenea, la dosarul contestației nu se regăsesc documente care să justifice că petentul a condus o evidența strictă pe baza de devize reparații și situații de lucrări pentru a demonstra necesitatea si oportunitatea aprovizionărilor cu cantitățile de materiale(materiale de construcții, corpuri de iluminat), respectiv lucrări de reparații pentru care a angajat costuri de natură a diminua masa impozabilă pe care susține ca le-a folosit pentru nevoile proprii în vederea amenajării biroului notarial in regie proprie.

Din cele de mai sus rezulta ca petentul nu a prezentat nici in timpul verificărilor, nici odată cu depunerea contestației, devize de reparații sau rapoarte de lucru prin care sa se indice punctual lucrările efectuate, iar pentru a justifica darea in consum a materialelor de construcții, precum si modul de utilizare a bunurilor achiziționate, in valoare de aproximativ xxxxxx lei aferenta perioadei 2012 – 2015, petentul nu a prezentat la dosarul cauzei documente din care să rezulte repartizarea costurilor de amenajare pentru obiectivul indicat – amenajare birou - și incorporarea

acestor materiale de construcții și materiale electrice la sediul biroului precum și alte documente din care să rezulte că au fost efectuate lucrări în regie proprie.

În ceea ce privește suma de xxxxxx lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr./19.03.2018, se rețin următoarele:

Începând cu data aderării României la Uniunea Europeană, sunt relevante deciziile Curții Europene de Justiție, în scopul aplicării uniforme și respectării aquis - ului comunitar în domeniul TVA. Astfel, se reține că jurisprudența comunitară recunoaște statelor membre dreptul de a solicita dovezi pentru demonstrarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea adăugată.

La paragr. 23 și 24 din cazul C-110/94 Inzo și paragr. 24 din cazul C-268/83 Rompelman, Curtea a stabilit că **este obligația persoanei care solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii**.

În acest sens, legislația comunitară **da statelor membre puterea de a stabili regulile pentru supravegherea exercitării dreptului de deducere a TVA**, în special modul în care persoanele impozabile urmează să își stabilească acest drept (paragr. 29 din aceeași hotărâre).

Persoanele impozabile **au dreptul să-și deducă taxa pe valoarea adăugată** aferentă achizițiilor de bunuri și servicii **numai dacă sunt îndeplinite două condiții cumulative**, și anume: achizițiile sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile și au la bază facturi care conțin obligatoriu toate informațiile necesare stabilirii dreptului de deducere.

La dosarul cauzei nu au fost prezentate documente justificative constând în anexe, schițe/proiecte, situații de lucrări, devize, etc., pentru diversele bunuri și servicii pe care petentul susține că le-a înregistrat în conturi de imobilizări (cum ar fi: materiale de construcții gen gresie, faianță, corpuri cu „cap de leu”, din bronz și din sticla de Murano etc.), care nu sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile ale petentului sau pentru activitatea administrativă contrar prevederilor art. 145, alin. (2), lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În aceste condiții, pentru a dovedi că serviciile/bunurile achiziționate sunt utilizate, într-adevăr, în folosul operațiunii taxabile, persoana impozabilă este obligată nu numai să dețină factura în care este înscrisă taxa pe valoarea adăugată deductibilă, **ci să și demonstreze că serviciile facturate au fost prestate efectiv în folosul operațiunii taxabile**

respectiv si au fost necesare, aspect nedovedit nici în timpul inspecției fiscale și nici în susținerea cauzei expuse în cadrul contestației.

În concluzie, se reține că petentul nu dovedește cu documente justificative aspectele contestate, respectiv nu demonstrează că acestea respecta prevederile legale în materie, obligație ce-i revine potrivit legii, așa cum s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr.1325/2012, irevocabilă, într-o speță similară. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că *„efectuarea corespunzătoare a serviciului trebuie probată, căci legiuitorul a conceput dreptul de deducere nu ca pe o ficțiune, folosirea sintagmei « serviciul să fie prestat », implică prezentarea dovezilor de prestare a serviciilor respective”*.

Nici susținerile petentului în ceea ce privește utilizarea serviciilor telefonice si a cartelelor telefonice reîncărcabile achiziționate de la CD SRL, GA SRL si P SRL strict pentru internet, trafic de date în vederea transmiterii în regim de urgenta a unui volum foarte mare de acte către traducători in scopul traducerii si legalizării de acte pentru autoturisme care mai apoi au fost preluate și trimise pe e-mail, aspect care, în opinia sa, este menit să justifice folosirea acestor cartele de către cei 7(șapte) angajați în scopul obținerii de venituri, nu pot fi luate in considerare in soluționarea favorabila a cauzei în lipsa prezentării de către petent a unor documente justificative de natura mijloacelor de probă care sa confirme cele susținute in contestație, respectiv procese verbale de predare primire a acestor cartele telefonice către angajați și nici dovezi concrete din care să rezulte modul în care aceste cheltuieli in suma totala de xxxx lei reprezentând servicii telefonice si cartele telefonice reîncărcabile au contribuit efectiv la desfășurarea activității proprii la standarde îmbunătățite care să conducă la obținerea de rezultate care să fie concretizate în venituri obținute în perioada verificată, astfel cum este prevăzut la art.48 alin.4 lit. a din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Deoarece petentul nu a depus niciun document din care sa rezulte o alta situație de fapt decât cea stabilita de inspecția fiscală cu privire la suma contestată în ceea ce privește impozitul pe venit stabilit suplimentar și taxa pe valoarea adăugată aferentă stabilită suplimentar, se retine ca in mod corect organele de inspecție au stabilit impozit pe venit suplimentar ca urmare a neacordării deductibilității fiscale a cheltuielilor cu materialele de construcții, lucrărilor de reparații în construcții, corpuri de iluminat și materiale electrice, precum și cu serviciile telefonice cartelele telefonice reîncărcabile achiziționate de petent în perioada 2012 - 2015, pentru care nu s-a justificat cu documente utilizarea acestora în scopul activității sale impozabile, astfel motivațiile sale nu pot fi luate in considerare nefiind motivate în drept și susținute cu documente.

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul art.279 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, coroborat cu OPANAF nr.3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se:

DECIDE

Respingerea ca nemotivată a contestației formulată împotriva următoarelor acte administrativ fiscale:

1. Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../19.03.2018 emisă de AJFP Arad, pentru suma de xxxxxx **lei** reprezentând diferența de impozit pe venit (in plus) aferent anului 2012;

2. Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../19.03.2018 emisă de AJFP Arad pentru suma de xxxxxx **lei** reprezentând diferența de impozit pe venit (in plus) aferent anului 2013;

3. Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoanele fizice nr...../19.13.2018 emisă de AJFP Arad pentru suma de xxxxxxx **lei** reprezentând diferența de impozit pe venit (in plus) aferent anului 2014;

4. Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr./19.03.2018 emisă de AJFP Arad pentru suma de xxxxxxx **lei** reprezentând diferența de impozit pe venit (in plus) aferent anului 2015;

5. Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr./19.03.2018 emisă de AJFP Arad pentru suma de xxxxxxx **lei** reprezentând TVA suplimentară aferentă perioadei 01.01.2012 – 31.03.2017.

- prezenta decizie se comunica la:

- BIROUL INDIVIDUAL NOTARIAL X

- A.J.F.P ARAD – Inspecție Fiscală.

cu aplicarea prevederilor pct. 7.6. din O.P.A.N.A.F. nr. 3741/2015.

Decizia este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi atacata potrivit prevederilor legale la Tribunalul Arad sau Tribunalul Timiș in termen de 6 luni de la primirea prezentei.

DIRECTOR GENERAL,